

Osman Türkmen

- şiirler -

Yayın Tarihi:

28.4.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Anladım

Anladım ki beklemek...
Anladım ki zaman...
En umutlu sevdaları bile
öldürüyormuş inan!
ve şunu anladım ki sevdiğim;
Aslında en büyük sandığımız aşklar bile,
sadece kandırıldığımız
koscoca bir yalan!

Ve anladım ki,
beklemek uğruna kaybettiğimiz onca zaman,
yalnızlığın tıkadığı bu trafikte
sessizce kaybolmaktı.
Ve yine anladım ki,
gerçekte bir çoğunun anladığını sandığım,
sevmeyi bile bilmediğiydi.

Anladım ki beklemek...
Anladım ki zaman...
Artık hiçbir şey bırakmadı içimde senden kalan.
Anlayabildin mi güzel insan...
Anlayabildin mi?

Osman Türkmen

Anlayamadığımsın

Yazları çok soğuk, kışları sıcak,
Gündüzleri ay, geceleri güneş,
Anlayamadığım bu nasıl bir aşk,
Bir göklerde bir de toprak altında.

Mevsimler şaşırılmış, yıllar uzamış,
Saat ki zamanın farkında değil,
Anlayamadım, bu bozuk dengeyi,
Aylar ring yapıyor, peşimde sanki.

Beşinci mevsim bu, on üçüncü ay,
Otuz ikinci gün, kırkinci saat,
Anlayamadım nasıl dönüyor zaman,
Koskoca boşluktu geriye kalan.

Osman Türkmen

Bilmelisin

Bana gülmeyi sen öğrettin,
Unutmuş olmalıyım.
Sensiz gülmenin bir anlamı olmadığını.
Beni sen mutlu ettin,
Unutmuş olmalısın,
Bende bir sen kaldığını.

Bana bazı şeyi sen öğrettin,
Biliyor olmalıyım,
Sensiz her şeyin, hiçbir şey ettiğini,
Şimdi beni terk ettin,
Tahmin etmelisin,
Bendeki senin bittiğini,
Sana büyüttüğüm sevgimin,
artık intihar ettiğini,
Bilmelisin!

Osman Türkmen

Gönül Çiçekleri

Ne sen anlayabilirsin bazı gerçekleri,
Ne gerçekler anlayabilir seni asla.
Dalından koparılmış olsa bile gönül çiçeleri,
Sen o çiçekleri, hiç koparılmamış gibi sakla.

Osman Türkmen

Göz Yaşları

Hüzünler geceleri,
Coşkular gündüzleri,
Göz yaşları duyguları anlatır da,
Sevgiyi anlatacak,
hiçbir şey yoktur aslında!
Şu sana yazdığım,
soluk yüzlü,
vuslat kokulu şiirler de olmasa!
Yalnızlığı çoktur çaresizliğin,
Sevmek tamamda,
Ya ayrılık!
Bir de, sensizliğin acısı insana koymasa!

Göz yaşlarında gizlidir bir çok şey,
Kimi zaman dışa vurur,
Çoğu zaman içinde kalır her şey.
Yıkılıyorsa evler, deprem olmuş,
Sallanıyorsa dünya, kıyamet kopmuş,
ne fark eder.
Bir senin yokluğun,
Bir de yokluğunda ağlamak,
beni kahreder.

Sevgi;
Hayatın paylaşılması en zor derdi.
Ya bırakılmak,
Ya terk edilmek,
Ötesi unutulmak,
Şay ki ölüm!
İki damla göz yaşıdır gülüm.
İki damla!

Osman Türkmen

Hořcakal Sevdam

Anlaşılması en g¼c sevgiler y¼rekte olanıydı.
İki kelimelelik bir şiirin sessizlięinde bulurduk onu bazen...
Kocaman bir yalnızlığın eşliğinde kimi zaman...
Hep beklerdik kağırdığımız trenin ardından gelecek olan treni.
Hię tahmin edemeyeceęimiz kadar geręekti,
belki de giden bu son tren.

Oysa şimdi...
yıkılmışlığın ve devrilmişliğin çaresizliğine kucak ağmış,
minnacık bir yaştı gözlerimizdeki efkar.
Ölümü bekleyen gencecik bir adam,
sevdięinin kollarında aęlayan.
Yařamla sevginin hazin dansıydı bu,
uzadıkça uzayan.
Hię söylenmeyen bir türk¼ gibi,
ağmamıştı hen¼z sevda dalında.
Ve b¼t¼n duygusal sevgiler ařlında...
yalnız s¼r¼nmeye mahkumdu!

Osman T¼rkmen

Kayan Yıldız

Bir Mart gecesinde, kayınca yıldız,
İçim yine sensiz ve yine yalnız,
Mart Kedisi kadar, yorgun ve arsız,
Hep seni bekledim, gelmeyenimdin.

Yıldız kadar afet, yıldızdan uzak,
Mevsimsiz çiçeğim, herşeyi bırak,
Sen tehlikeli yol, sevgiye tuzak,
Vurmanı bekledim, imkansızımın.

Yıldızla beraber, çok şeyler kaydı,
Söyleyecek olsam, gece uzardı,
O geceye şahit, tek kişi vardı,
Bilmesin istedim, suskunluğumdun.

Her yıldız bir yalan, umut dolu hiç,
Tutmayan dilekler, gizli bir sevinç,
Ve sevdam o gece, yüreğimde linç,
Olmasın istedim, imkansızımın.

Osman Türkmen

Nisan

Aylardan Nisandı!
Bunu yazan,
çılgınca seven bir insandı.
Tarih belli değil,
zamansa noksandı.
Seni gördüğüm anda,
Sevdiğim zamanda
Nisandı!

Bir kaza sonrasıydı seni gördüğüm,
Yaralıydım!
Kazadan kalma izlerdi taşıdığım,
Yangın yeri yüreğimin suçlusu,
Bir kaza değildi oysa.
Belki farkında olmadığın,
çakmak gibi gözler,
saflığına inandığım hoş sözler,
Kısacası sen!

İlk gördüğüm gün seni,
İçimde eksik olan,
Belki de yarım kalan,
Yeniden yandığını hissettiğim bir istekti.

İstemek yeterli değildi,
Sevmekle başlıyor,
Sevilmek gerekiyordu,
Sevilmek!
Benim bildiğim kadarını,
Sen de biliyordun.
Sevmek bir yürekti!
Sevildiğini bilmek,
Sevmekten de öte,
Yani ölmekti!

Sen benim,
Platonik ve potansiyel,
ikinci baharımdın.
İlkbaharım olmamıştı hiç,
Ama sana sonbaharım demiştim.
Yazı hiç görmeyen birine,
bahar olmanı istemiştim.
Hep kışa sarılmıştım,
ıslanmıştım.
Kırık kanatlı kuşların kolunda,
hiç misket oynamamıştım.

Aylardan Nisandı!
Seni gördüğüm o ilk andı.
Kim bilir...bunun adı,
Belki sana vurulmaktı.

Her insanın gülüşüne benziyordu senin ki,
Bir değil inan ki,
Bin bir yerimden vuruyordu,
bakışın,
yüreğimi yakışın.

Bu kadar saf olabilirdi bir insan,
Ve bu kadar insan kalabilirdi.
Sevgi denen yolda en ağır basan,
Bundan başka ne olabilirdi.

Bir yılını dolduran,
Gizli bir aşkın yıldönümüydü.
Daha birinci yılında,
İnanmazsın belki ama,
sevginin ölümüydü.
Bu sevgi,
Mezar taşında şiirler yazılı,
toprağın sesi.
Hiç kimsenin ziyaret etmediği,
belli olmayan bir yerinde,
gömülüydü!

Aylardan Nisandı!
Anlatılan ne hikaye,
ne masaldı!
Kaybetmiştim doğuştan,
yeniktim!
Bir tek sevgim vardı,
Yalnız o kazandı.
Kazanmak galibiyet sayılıyor ama,
Her kazanan şampiyon olamıyordu.
Kümede kalma mücadelesi veren,
Bir takımın aşkıydım belki ben,
İlk kez kazanmıştım!
Kümede kalmaya yetmemiş,
ligden düşmüştüm!
Ne sana ne de sevgine,
bizi çekemeyenlere küsmüştüm!

Aylardan Nisandı!
Geride kalan bir yılda,
Kimse bilemez neler yandı.
Sensizlik dolu saatlere,
sanma ki zaman dayandı!

Gittiğin güne hayıflanıyorum,
Gidişinin ertesi, telefon edişini,
Dün gibi hatırlıyorum.
Gözlerimin ışıltısını,
Titreyen elimi,
Çarpan yüreğimi,

görmeyi isterdim.
Ve isterdim seni,
ölümüne sevdiğimi bilmeni.
İsterdim yalnız,
senin uğruna ölmeyi!

Aylardan Nisan!
Sigara ve içki kullanmadım hiç inan,
Eğer içmiş olsaydım şu an,
Beş paket sigara ve iki yetmişlik
devirirdim o zaman.
Geriye kalan,
bir alkoliğin umutları,
yazdığı şiirleri,
ve yaşadığı viran hayatı olurdu.

Aylardan Nisan!
Günlerden karabasan!
Artık konuşmayan susan,
Sıradan bir sevdalı.
Sana ve sevgine susayan,
Senin gibi sıradan bir insan.

Unutur musun beni?
Aramaz mısın bir daha?
sormaz mısın?
Benimle bir daha,
aynı masada yemek yiyen,
bir dost olmaz mısın?

Dün gece yıldızları saydım,
oysa hava bulanıktı.
Gündüz güneşi gördüğümü sandım,
aslında kar yağmaktaydı.
Tuttuğum aydınlıkta ki,
karanlığın ta kendisi.
Bense sevdamin tutuk ve buruk,
zincirli esiri.

Duygularımı,
Bir Allah biliyor,
Bir de sen.
Yalan olmasın,
Bir de, seninde bildiğini bilmediğin,
O biliyor!
Aslında hemen herkes biliyor,
Bir şeyler de söyleseler,
sövemiyorum insanlara,
saldıramıyorum zamana.
Her isyandan sonra bile,
sen geliyordun aklıma!

Unutmamı isteme benden!
Unutmak istiyorsan eğer,
unutabilirsin sen!
Unutmamı isteme benden!
İstiyorsan eğer,
çekip giderim bu şehirden!
Ama unutmamı isteme benden!
İstersen arama, sorma,
Can çıksada bedenden,
Unutmamı isteme,
isteme ne olur benden!

Aylardan Nisan!
Sevgimi bir çiçeğe emanet ettim,
Hoşçakal sevdiğim insan.
Eğer arayıp sorarsan,
Nerede ve nasıl bulacağını biliyorsun.
Tabuları yıkarsan br gün,
arar mısın o zaman.

Yalan söyleyen şerefsiz!
Bu yaşıma kadar,
Hiç sevmedim bu kadar,
ve seni sevdiğim kadar.

Aylardan Nisan!
Dışarıda yağan yağmur,
Gözlerimde sel suyu.
ve bu aşkı mukaddes sayan,
tek taraflı olması.
Yanlıştı!
Aşk karşılıklı olmalıydı.

Soruyorum:
Benim olmanı istesem,
kabul eder misin?
Ölene kadar seninle desem,
gelir misin?
Bir gün sen de beni,
Benim sevdiğim kadar,
sever misin?
1 Nisan şakası olduğunu sanma,
herşey senin elinde.
Ve bir Nisan ayının herhangi bir gününde,
Soruyorum işte:
Benimle...
Evlendir misin?

Osman Türkmen

Seni Özledim

hasretim vurur, önce gecelere,
geceler dönüşür, işkencelere,
yazdın beni sen, sensiz hecelere,
sabahında senin, seni özledim.

gidişinle bitti, tüm sözlerim,
biliyorum yoksun, ama hislerim,
uzaktan da uzak, seni gözlerim,
kışların yazında, seni özledim.

ister inan bana, ister inanma,
ben tutuldum sana, sen yakalanma,
yalan değil inan, dün gibi hala,
yaşamaktan öte, seni özledim.

zamana bıraktım, dönersin diye,
bir tek resmin kaldı, senden hediye,
gittiğin gün gibi, dön be geriye,
seviyorum işte, seni özledim.

Osman Türkmen

Unutamadığım Biri...

Doğmamış umutların,
Yaşanmamış yıllarına.
Ölmeyen hayallerin,
Sönmeyen yarınlarına doğru
sür kayıkçı...
Sen sür de, umut sürülsün,
Sen sür de, acılar örtülsün,
Sen sür de, gelecek görülsün.
Bütün güzellikler seninle doğup,
Seninle en görkemli mavilere gömülsün!
ve sen çerkez kızı,
Ebruli düşlerimde yaşayan,
bembeyaz bir ölüsün!

Osman Türkmen

Yarım Kalan Şiirim

Yaşamaya dair tüm yaşananlar,
Şiirin içine damlayan,
gizli bir göz yaşıdır.
ve ağlamaklıdır her daim sesim.
Eğer vurmuyorsa dışına,
saklayacak bir yerim olduğunu gösterir.
İşte bu benim yüreğim!
İçimin yalnızlığı sanadır bu şiirim! ..

Osman Türkmen

Yoksun Sen

Her yağmur sonrası çıkan gökkuşağımın,
solmayan renklerin.
Tüm aşıkların altından geçtiğini sandığı,
Yedi renkli bir cümbüşün içinde kaybolmak gibi.
Yoksun İşte...

Aynı yöne dönen dünyamın, kaybolan düzenisin.
Göktaşının çarpıp, ardından kaçtığı,
İzi dahi bulunmayan söylentiler gibi.
Yoksun İşte...

Alabora olmuş sevdamin, boğulan çaresizliğisin.
Denizin kudurmuş dalgalarında çırpınan,
Ölümün fırtınadan arta kalan sessizliği gibi.
Yoksun İşte...

Bitmek bilmeyen sensizliğimin, derin boşluğusun.
Gözümün bebeklerinde alev alev yanan,
Kalbi kör, duyguları sağır bir beklenti gibi.
Yoksun İşte...

Yoksun Sen!

Osman Türkmen